

Arrest

nr. 127 173 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan, met name in functie van zijn wettelijke geregistreerde Belgische partner.

1.2. Op 13 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 27 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2013 werd ingediend door:

Naam: F

Voorna(a)m(en): R.T.

Nationaliteit: Kameroenees

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verlijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor:

- Verklaringen op eer door derden: aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Sms-verkeer: deze smsjes tonen aan dat betrokkenen sedert 29.01.2013 met elkaar contact hebben, want niet bewijst dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.*
- KBC ongevallenverzekering: aangezien enkel de Belg vermeld staat op deze documenten geeft dit geen enkele link met één van de bovenvermelde criteria.*
- Autoverzekering: aangezien deze verzekering pas afgesloten werd op 27.09.2013 is dit te recent om aan te tonen dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie hebben.*
- Foto's: aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Klantenkaart van Makro, Fitnessabonnement en abonnement van de voetbal: deze lidkaarten bewijzen niet dat betrokkene als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.*

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“1.1 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat geenszins alle wettelijke bepalingen, waarop de bestreden beslissing gesteund is, worden weergegeven in de weigeringsbeslissing.

1.2 Dat in tweede instantie dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van verklaringen op eer, sms-verkeer, KBC-ongevallenverzekering, autoverzekering, foto's, klantenkaart Makro, Fitnessabonnement en abonnement van de voetbal niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

1.3 Dat tenslotte verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 5.06.2013 overeenkomstig art. 9bis Vw. geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. stuk 2).

Dat immers in de door verzoeker bij de Burgemeester van Wichelen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 5.06.2013 overeenkomstig art. 9bis Vw. verzoeker uitdrukkelijk heeft gesteld een hechte relatie te hebben met zijn levenspartner, mevrouw A.D.C., en met haar samen te wonen te Schellebelle.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer door verweerder wordt nagelaten rekening te houden met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 5.06.2013 overeenkomstig het art. 9bis Vw.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat verweerder geenszins voldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt en die verzoeker tevens geschonden acht.

2.3. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- *(...)"*

Het duurzaam en stabiel karakter van een relatie is derhalve pas aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

2.4. In casu wordt de aanvraag van de verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner, zodat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de bestaansmiddelen ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.5. Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Verzoeker weerlegt met deze algemene ponering de concrete motieven van de bestreden beslissing evenwel niet op een ernstige en precieze wijze.

Verzoeker stelt verder dat er geen rekening werd gehouden met alle neergelegde documenten samen. Hij licht evenwel niet toe waarom de neergelegde documenten samen alsnog het bewijs zouden vormen van een stabiele en duurzame relatie. In het licht van de beoordelingen door de gemachtigde van elk neergelegd document, die overigens niet worden betwist, ziet de Raad niet in hoe documenten die op zichzelf genomen geen of geen afdoende bewijs vormen van een duurzame en stabiele relatie, in casu samen genomen wel dit bewijs op afdoende wijze zouden kunnen leveren.

Tenslotte betoogt verzoeker dat er niet op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met de aanvraag van 5 juni 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij zou daarin uitdrukkelijk hebben gesteld een hechte relatie te hebben met zijn Belgische partner. De verwerende partij kan worden bijgetreden wanneer ze stelt dat verzoeker niet aantoont hoe deze aanvraag de totstandkoming van de bestreden beslissing zou hebben kunnen beïnvloeden. Noch uit de aanvraag noch uit de beslissing van 9 januari 2014 waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, blijkt dat verzoeker zou voldoen aan één van de wettelijke criteria ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de voorgehouden relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner. Bovendien verwees de beslissing van 9 januari 2014 uitdrukkelijk naar de basisvoorwaarden en criteria omtrent de vereiste van een duurzame en stabiele relatie in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner. Derhalve wordt niet aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte heeft beslist het recht op verblijf te weigeren. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt. Evenmin is er sprake van een miskenning van artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat verzoeker samen met zijn levenspartner, mevrouw A.D.C., een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Kameroen.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing töt weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.8. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vraag of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven aantoonde in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu een duurzame en stabiele relatie dient aan te tonen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker beperkt zich tot een zeer summier betoog dat hij gescheiden van zijn levenspartner onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Kameroen, maar hij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in zijn land van herkomst, Kameroen, verder te zetten. Hij blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, maar zoals uit het hierboven gestelde blijkt,

kunnen er in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Kameroen of elders.

Voorts moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. De bestreden beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 juni 2014 inderdaad een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan heeft ingediend, met name wederom in functie van zijn wettelijke geregistreerde Belgische partner. Verzoeker werd op 18 juni 2014 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en toont derhalve zijn belang niet aan bij het betoog dat hij gescheiden van zijn levenspartner onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven kan leiden, nu heden blijkt dat zulke scheiding zich niet voordoet.

Verzoeker toont met zijn summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met zijn partner in België te verblijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.9. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers langdurige verblijf in België, met zijn in België behaalde bachelor-diploma's, met zijn wettelijke samenwoning,....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.10. De Raad merkt op dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoeker toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet.

Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt verder duidelijk dat richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen,

zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, verzoeker te horen over zijn socio-economische situatie, met name zijn langdurig verblijf in België, zijn in België behaalde bachelordiploma's en zijn wettelijke samenwoning, mist dan ook juridische grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

De Raad merkt op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, vloeit voort uit de toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De gemachtigde diende verzoeker derhalve niet te horen alvorens hij de bestreden beslissing nam.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie kon verschaffen. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en deze met alle nodige stukken te onderbouwen en dat hij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Verzoeker laat derhalve ten onrechte uitschijnen dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of relevante gegevens over te maken. Daarenboven wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker n.a.v. zijn aanvraag van een verblijfskaart van 4 juni 2014 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Verzoeker toont derhalve zijn belang niet aan bij dit betoog nu hij een volgende aanvraag heeft gedaan waarin hij bovenvermelde elementen van zijn socio-economische situatie zou kunnen aanbrengen.

Het evenredigheidsbeginsel waarnaar verzoeker verwijst, is een onderdeel van het redelijkheidsbeginsel dat slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de bespreking van de voorgaande middelen, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever gestelde vereisten inzake de duurzame en stabiele partnerrelatie. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Waar verzoeker wederom een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar zijn bespreking onder het eerste middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES